

K boji s nepřítelem v týlu vlastních vojsk

Redakčně upravený a zkrácený článek plukovníka A. F. Balašova, kandidáta vojenských věd, docenta, uveřejněný v sovětském časopise „Vojennaja mysl“ č. 10/1986.

Jednou z hlavních tendencí v rozvoji současného vojenského umění je přechod od postupného ničení (podle období) nepřítele k současnému v důsledku použití účinných prostředků ničení a vysoce mobilních vojsk. V zahraničí se tato tendence nejzřetelněji projevila v americké koncepci kombinované vzdušné a pozemní operace (sražení) a jejím druhem v NATO, boje s druhými sledy. Základem těchto koncepcí je myšlenka hlubokého palebného ničení protivníka způsobem vedení současných palebných úderů na všechny prvky operační sestavy protistojícího uskupení silami taktického a vojskového letectva, polním dělostřelectvem, průzkumnými (palebnými) systémy, hromadného působení prostředky REB, rozvinutím bojové činnosti aeromobilních vojsk v jeho týlu, vzdušných výsadek, početných diverzních průzkumných jednotek, kromě toho přepadovou činností tankovými a motorizovanými útvary a svazky.

Soudobý vševojskový boj, jak uvažují zahraniční vojenští odborníci, je prostorový, protože je veden na zemi i ve vzduchu. To podmiňuje nezbytnost vytváření zvláštního vzdušného sledu v bojových sestavách vojsk. Může zahrnovat: v armádním sboru — vzdušnou výsadkovou (aeromobilní)

brigádu (prapor), v brigádě — rotu (četu) a odpovídající množství vojskového letectva. Vysazení taktického vzdušného výsadku se plánuje do hloubky 30—75 i více km od linie fronty.

K rozvinutí aktivní bojové činnosti v týlu nepřítele v lokálních válkách byla v široké míře používána přepadová činnost. Např. v arabsko-izraelské válce (v roce 1973) byly vytvářeny v izraelské armádě k těmto cílům taktické skupiny ve složení roty tanků s motorizovanou pěchotou a PTRK na obrněných transportérech. Působily na široké frontě, vyhledávaly slabá místa v obraně, pronikaly do týlu, obsazovaly a ničily PLRK a dělostřelectvo v palebných postaveních, místa velení, týlové základny, čímž snižovaly pevnost obrany egyptských vojsk. V téže válce poměrně nevelké mobilní operační skupiny pozemních vojsk často zabezpečovaly dosažení značných operačních výsledků.

V armádě USA se předpokládá používat k vedení přepadů v týlu protivníka vojskové jednotky ve složení od zesíleného tankového (motorizovaného) praporu do divize.

Při plnění úkolů hlubokého ničení je v armádách států NATO významná úloha udělena vojskům speciálního určení, která

jsou předurčena k vedení průzkumné a diverzní činnosti v týlu protivníka. Podle údajů zahraničního tisku může být použito k napadení objektů států Varšavské smlouvy 1100—1200 diverzních průzkumných jednotek (odřadů a skupin vyzbrojených moderní technikou a zbraněmi). Jejich použití je plánováno do celé hloubky válčičtího počínaje taktickou hloubkou obrany.

Všechno to svědčí o tom, že v soudobých podmínkách budou mít boje od samého začátku prostorové a hloubkové formy. Dřívější rozdíly mezi frontou a týlem v pásmu bojové činnosti se v podstatě ztratí. Aktivní a rozhodný boj s nepřitelem se rozvine nejen na čáře dotyku stran, ale i v hloubce jejich sestavy. I v nejsložitější situaci bude působit v týlu našich vojsk značně méně nepřátelských vojsk než na frontě. Jejich překvapivé údery mohou mít ovšem podstatný vliv na průběh a výsledek vševojskového boje.

Hlavní cíl boje s nepřitelem v týlu vlastních vojsk tkví ve zjištění a zabránění proniknutí jeho sil do hloubky bojové sestavy, zmaření splnění jejich úkolů a zničení. K dosažení tohoto cíle je nutné včas stanovit způsoby boje s těmito silami nepřitele v jakýchkoli podmínkách situace. Tato otázka musí být vyjádřena v rozhodnosti velitele k boji a brána v úvahu při organizaci součinnosti, všestranného zabezpečení a velení.

V letech Velké vlastenecké války byl boj s nepřitelem v hloubce rozmístění vlastních vojsk zpravidla uskutečňován na základě **teritoriálního principu**. Přitom velitelé vševojskových útvarů (svazků) a náčelníci týlových objektů byli odpovědní za zničení vysazených vzdušných výsadků nebo proniknuvších vojsk nepřitele v určených pásmech činnosti (v prostorech soustředění).

Takový princip organizace boje s nepřitelem v týlu vlastních vojsk v obraně si uchovává svůj význam i v soudobých podmínkách.

Zkušenosti z Velké vlastenecké války a z lokálního váleku ukázaly, že efektivnost činnosti sil jedné strany v hloubce rozmístění vojsk závisí hlavně na stupni dosažení překvapení při jejich použití. Zbavit nepřitele této přednosti, to vyžaduje neustále vést **průzkum** ke zjištění jeho zámyslu k vysazení výsadků (diverzních průzkumných skupin), vyslání přepadových (obcházecích) odřadů a dalších sil do hloubky rozmístění našich vojsk, možné doby a rájónů jejich činnosti, kromě toho i objektů napadení. K tomu je nutné vy-

sladěným použitím všech těchto sil vzápětí za palebnými údery prostředků ničení se předpokládá zabezpečit současně působení do celé hloubky bojové sestavy protistojícího uskupení, izolovat bojiště před přisunem záloh, dezorganizovat velení a práci týlu, donutit k aktivnímu boji maximální počet sil protivníka a podlomit jeho schopnost k odporu.

užívat všech druhů a prostředků průzkumu pozemního vojska, dále PVO a letectva. Údaje, které získají, musí být zobecňovány na VS vševojskového svazku.

Podstatně nyní vzrostl význam průzkumu ve vlastním týlu. K jeho vedení mohou být využívána stanoviště pozemního a vzdušného pozorování, hlídky, stráže, velitelská stanoviště a další. Hlavní význam všech těchto sil a prostředků tkví ve včasné varování vlastních vojsk o objevení se nepřitele v našem týlu, včetně vzdušných výsadků a diverzních průzkumných skupin.

V soudobých podmínkách, jak o tom svědčí zkušenosti z lokálního váleku, je zvláště efektivní vést průzkum ve vlastním týlu z vrtulníků. Systematické prohlížení rozmístění vojsk a týlového prostoru, a to jejich obléháním na vrtulnicích, umožňuje značně snížit potřebu vojsk a současně podstatně zvýšit pravděpodobnost včasného zjišťování nepřátelských sil. Údaje získané průzkumnými orgány jsou bezprostředně předávány štábům svazků a útvarů, které je vysílají. K tomu jsou využívány všechny spojovací prostředky tak, aby na předání zpráv o výsledcích průzkumu byla spotřebována minimální doba.

Vzdušný a pozemní charakter boje klade **vysoké požadavky na bojovou pohotovost vojsk a objektů rozmístěných v hloubce, na jejich schopnost samostatně odrazet údery aeromobilitních a jiných sil nepřitele.** V první řadě se to vztahuje na druhé sledy (zálohy), raketové a dělostřelecké útvary (jednotky), prostředky PVO, místa letišť vojskového letectva, prvky systému velení vojskům (místa velení, spojovací uzly), týlové objekty a další.

V soudobých podmínkách všechny útvary a jednotky, nezávisle na jejich místě v bojové sestavě, musí být neustále připraveny k odrazení nepřátelských úderů jak při rozmístění na místě, tak i při přesunech. Tento požadavek je zvláště důležitý dodržovat při dlouhodobém pobytu na jednom místě, zejména v obraně. Přitom je nezbytné určit odpovědné velitele (náčelníky) za ochranu a obranu objektů, rájónů a postavení, rozmístěných v hloubce,

způsob shromáždění a činnosti vojsk po bojovém poplachu, určit hotovostní jednotky a speciální skupiny k boji se vzdušnými výsádky, diverzními průzkumnými skupinami a pronikavšími silami nepřítele do hloubky, zejména vybudovat postavení, vytvářet zátarasy, spolehlivý systém pozorování a varování.

K plnění těchto úkolů se používají v první řadě vojáci útvarů a jednotek druhých sledů (záloh), druhů vojsk a speciálních vojsk, míst velení, týlu, pořádkové a regulační služby.

Obrana rájů rozmístění vojsk, palebných postavení, míst velení a dalších objektů se obvykle buduje jako kruhová s cílem spolehlivého ničení pozemních vojsk a vzdušných výsádek, vysazovaných přímo na objekt, v jeho blízkosti a rovněž na dalekých přístupech. Jednotkám (palebným prostředkům) se včas určují pásma (sektory) a stanoví zásady vedení palby na pozemní a vzdušné cíle, způsoby a signály varování.

Všechny prvky bojové sestavy, které se nacházejí v hloubce, je nutné velmi pečlivě připravit k **odrazení tankových ztečí**. K tomuto účelu se zpravidla používají protitankové prostředky, dělostřelectvo a protiletadlové dělostřelecké komplety. Kromě toho se zřizují zátarasy. Zkušenosti z lokálních válek ukázaly vysokou efektivnost použití bitevních vrtulníků k ničení nepřátelských tanků, které pronikly do hloubky.

V soudobých podmínkách v boji s nepřítelem v týlu vlastních vojsk vzrostla úloha výbušných zátarasů. Vyplývá to především z toho, že v řadě armád států NATO byly vytvořeny nové efektivnější miny a prostředky minování na dálku (dělostřelecké, raketové, letecké a jiné). Ve spojitosti s tím vznikla možnost místo předem zřizovaných minových polí o velké délce na pravděpodobných směrech průlomu nepřítele a v prostorech vhodných pro vysazení výsádek, vytvářet s překvapením a v krátké době zátarasy a zejména tam, kde byl zjištěn nepřítel.

Zkušenosti z minulých válek svědčí o nutnosti **organizovat spolehlivou ochranu a obranu důležitých objektů na osách přesunu vojsk**, zvláště mostů, přeprav, silničních uzlů, různých soutěsek atd. K plnění tohoto úkolu se zpravidla určují útvary ochrany týlu a pořádkové služby. Ty se často zesilují vyčleněnými doplňkovými silami a prostředky.

Nezbytnou podmínkou úspěšného boje s nepřítelem v týlu vlastních vojsk je **dovedná organizace palebného ničení**. K tomu je nutné především předvídat vedení úderů letectvem a raketovým vojskem na

prostory soustředění vzdušných výsádek, dále na letiště a přistávací plochy letounů a vrtulníků. Údery letectva a palbu dělostřelectva je účelné předem plánovat rovněž na možné prostory vysazení výsádek a na přístupech k pravděpodobným objektům napadení. V palebném ničení nepřítele, jak ukázaly zkušenosti z lokálních válek, mají zvláště významnou úlohu bitevní vrtulníky, které disponují velkou palebnou silou a mobilitou.

Jedním z hlavních prostředků boje s nepřátelskými vzdušnými výsádky je **systém PVO**, založený na sladěném použití stíhacího letectva, protiletadlových raketových a dělostřeleckých kompletů, kulometů a palby pěchotních zbraní. Současně s plněním jiných úkolů budou tyto prostředky ničit dopravní letouny a vrtulníky (při jejich průletu k prostorům vysazení) a rovněž výsádky v době shozu (vysazení).

Stíhací letectvo zpravidla ničí nepřítel ve vzduchu mimo pásmo činnosti pozemních prostředků PVO, převážně na dalekých přístupech. Musí dezorganizovat bojové sestavy vojenského dopravního (vojenského) letectva nepřítele a zničit část výsádky za letu ještě do vyjití k čáře dosažitelnosti protiletadlových raketových a dělostřeleckých kompletů.

Na zvláště důležité významu nabývá přímá obrana objektů, k jejichž ovládnutí nebo zničení může nepřítel použít vzdušné výsádky. Uskutečňuje se protiletadlovými prostředky a palbou pěchotních zbraní. Je zapotřebí rozmísťovat je tak, aby bylo zabezpečeno ničení vrtulníků, letounů a výsádek bezprostředně na přístupech a nad bráněným objektem. Je nezbytné poznamenat, že v průběhu lokálních válek byla oceňována vysoká efektivnost palby pěchotních zbraní (kulometů, samopalů) při střelbě na vrtulníky a dopravní letouny, zvláště v případech, že byly používány hromadně a s překvapením.

Při přípravě bojové činnosti je velmi důležité správně řešit otázku **vyčlenění sil k ničení nebo blokování vysazených vzdušných výsádek a jiných nepřátelských vojsk, které se objevily v našem týlu**. V letech Velké vlastenecké války byly používány k ničení vzdušných výsádek ve stanoveném prostoru zpravidla druhé sledy (zálohy). Nyní, na rozdíl od minulosti, k plnění tohoto úkolu musí být připraveny všechny útvary bez ohledu na jejich místo v bojové sestavě. Není vyloučeno ani vytvoření speciální zálohy, předurčené k boji s nepřítelem v týlu vlastních vojsk. Tento problém je ovšem nutné řešit tvůrčím způsobem, pokaždé přihlížet ke konkrétně vzniklé situaci. Je nutné snažit se o to, aby nepřítel byl ničen minimálními silami

a prostředky, aby mu nebyla dána možnost váhnut do bojové činnosti všechny existující zálohy.

V boji s nepřítelem v týlu vlastních vojsk v lokálních válkách prokázaly zvláště vysokou efektivnost jednotky, které působily na dopravních bitevních vrtulnících. Byly vysoce mobilní a s to kontrolovat velké prostory a po zjištění nepřítele v nejkrajší době ho zničit. Je to zvláště důležité v boji se vzdušnými výsadbami, které jsou nejvíce zranitelné při vysazení nebo ihned po něm.

Nezbytnost současného vedení bojové činnosti s nepřítelem před frontou a v týlu vlastních vojsk klade zvýšené požadavky na **organizaci a udržování stálé součinnosti sil a prostředků, vyčleněných k plnění tohoto úkolu**. Přitom je organizována k plnění hlavního úkolu — zničení nebo odražení úderu uskupení, které působí čelně. V zájmu vedení boje s nepřítelem v hloubce bojové sestavy svazku slouží se úsilí sil a prostředků, REB, raketového vojska a dělostřelectva, vojska PVO, vševojskových útvarů, jednotek týlových objektů k ničení vzdušných výsadek ve výchozích prostorech pro vysazení, během letu a po jejich vysazení.

Je velmi důležité podrobně probrat otázky vzájemného informování a rozpoznávání, stanovit jednotný systém vyžádání letectva, ukazování cílů, varování, navedení. Nedbání těchto požadavků hrozí velmi vážnými následky, což přesvědčivě potvrdila druhá světová válka.

Zkušenosti ukazují, že při dostatku času je nutné v prostorech výhodných pro vysazení předem zřizovat **překážky a záta-rasy**. Zejména na nejpravděpodobnějších osách letu k přistání a na přistávacích plochách se mohou zřizovat protivrtulníkové minové pole, skupiny min a nevýbušné záta-rasy. V případě nutnosti předpokládá se rovněž zatopení určitých rajónů a ničení objektů. Příprava minových polí a jiných překážek se pečlivě plánuje a uskutečňuje tak, aby byla co nejméně omezena svoboda manévru vlastních vojsk.

Důležitou úlohu v boji se vzdušnými výsadbami má **faktor času**. Zkušenosti z lokálních válek ukazují, že zteče i nevelkými silami, zvláště tanky, za podpory dělostřelectva a bitevních vrtulníků, vedené v době vysazení (shozu), shromáždění a rozvinutí jednotek výsadbou do bojové sestavy, mohou mít za následek zničení nepřítele, který je v převaze, a upuštění od dalšího vysazení v daném prostoru. Proto ve všech případech je nutné vést na výsadek okamžitě zteč nebo přijmout opatření ke spoutání jeho činnosti, zmařit splnění bojového

úkolu, nedopustit spojení s útočícími vojsky a vytvořit výhodné podmínky pro jeho zničení přicházejícími zálohami.

V podmínkách, kdy prostor vysazení výsadbou je mimo dosah palby vojsk, vyčleněných k jeho zničení, musí se jejich útvar (jedinotky) rychle přesunout na čáru, ze které jej mohou efektivně ničit. Nejspolehlivěji může být tento úkol plněn jednotkami bojových vrtulníků.

Způsob zničení vzdušného výsadbou nepřítele zpravidla závisí na konkrétní situaci. Přitom je nutné v první řadě brát v úvahu získané zprávy o něm (jeho sestavě, charakteru činnosti), možnosti vlastních vojsk, terénní a meteorologické podmínky a další faktory.

Při kruhové obraně prostoru vysazení výsadbou je účelné uskutečňovat útok vedením úderů na jednom nebo několika směrech. **Úderu na jednom směru** je výhodné využívat při nedostatku úplných údajů o nepřítelem a terénu, dále jestliže početnost a prostor rozmístění vlastních sil a prostředků neumožňuje použít druhého způsobu činnosti. V tom případě jsou zabezpečovány rychlost a nesložitosť manévru, možnost soustředění maximálního množství jednotek na zvoleném úseku, jednoduchost velení. Hlavní nedostatek druhého způsobu tkví v tom, že nepřítelem může přesunovat zálohy z pasivních úseků na ohrožené směry.

V případě dostatku údajů o nepřítelem a terénu, mají-li vlastní vojska převahu a jsou vysoce pohyblivá, je účelné vést soustředěné úderu na sbíhavých směrech, což umožňuje rozetnout výsadek na jednotlivé části, izolovat jednu od druhé a jednotlivě je ničit. Tento způsob ovšem vede k rozptýlení sil, komplikuje velení a vyžaduje více času na přípravu boje.

V každém případě základem úspěchu útočícího svazku (útvaru) je **spolehlivé palebné ničení nepřítele**. Přitom je důležité vyřadit z boje v první řadě bitevní vrtulníky, děla a minomety, protitankové raketové komplety. Před zahájením zteče je proto účelné uskutečnit krátký, ale silný palebný přepad a zabezpečit nepřetržitou palebnou podporu. Je nutné přijmout všechna opatření k zamezení pokusu nepřítele posílit výsadek vysazením dalších sledů. Toho může být dosaženo blokováním prostoru jeho vysazení prostředky PVO vševojskového svazku a stíhacím letectvem, které působí podle plánu nadřazených velitelů.

Jestliže hlavní síly výsadbou byly vysazeny a zahájily přesun k objektu napadení, jejich zničení se uskutečňuje zpravidla **ve střetném boji**. Přitom je možný čelní úder a úderu do jednoho nebo obou boků, po-

případě jejich spojení. **Čelního úderu** je nejvýhodnější používat v těch případech, kdy nepřítel útočí v širokém pásmu, nebo v závislosti na podmínkách situace nelze vést boční úder. Hlavní síly je účelné soustředit na úzkém úseku k rychlému rozdělení výsadku a dalšímu jeho zničení po částech.

Umožní-li to situace, zničení výsadku na přesunu se uskutečňuje vedením **úderu do obou boků**. V tom případě se mohou vytvářet v bojové sestavě útvaru tři skupiny — dvě k obchvatu, jedna k poutání. Úkolem poslední je poutat nepřítele a zdržet jeho přesun k objektu v době, kdy první dvě vedou úder do boků. Bojové zkušenosti ukazují, že v případě dostatečného množství sil a vysoké pohyblivosti vojsk takový způsob ničení přináší největší výsledky.

Obchvatu do jednoho boku je účelné používat k vytlačení nepřítele ze zaujatého území. Skupina k poutání zdržuje jeho aktivně působící jednotky. Hlavní síly útočí s cílem ovládnout čáru, která zabezpečuje zničení celého výsadku.

V podmínkách, kdy vlastními silami není možné zničit vysazený výsadek, je neúčelnější využít jich k organizaci jeho blokování. Velmi důležité v tomto případě je nedovolit nepříteli přisunout výsadek posilové prostředky. K tomu je nezbytné držet nebo nově obsazovat místa v terénu, která ovládají prostor jeho vysazení, ničit je ve vzduchu, umlčovat nebo poutat další sledy přisunované letouny a vrtulníky. Současně s tím je zapotřebí přisunout zálohy a přeskupit síly a prostředky k přípravě rozhodujícího úderu.

Při současném vysazení několika výsadků v různé hloubce a nedostatku sil je účelné uskutečnit jejich zničení **postupně**, počínaje tím, který představuje největší nebezpečí nebo se nachází blíže než ostatní k útočícím. Ostatní výsadky je nutné dočasně blokovat minimálními silami a ničení zahajovat později, kdy k tomu budou vytvořeny nezbytné podmínky. Ve všech případech nelze připustit spojení výsadků mezi sebou a s vojsky nepřítele, která útočí čelně.

Největší složitost bude představovat ničení vzdušných výsadků při jejich vysazení na osách přesunu druhých sledů (záloh), zvláště v úzkých místech. Po ovládnutí mostů, přeprav, silničních uzlů, různých soutěsek mohou i nevelkými silami zdržet jejich přesun. Vtahování záloh do zdlouhavých bojů i několika malými výsadky může zmařit jejich využití v zájmu splnění hlavního úkolu.

K zabezpečení plynulého přesunu dru-

hých sledů (záloh) k čáře zasazení do boje je nutné především organizovat spolehlivou ochranu hlavních objektů na osách přesunu po celé jejich délce. Kromě toho je nezbytné předvídat obehití prostorů, obsazených nepřítelem. Není-li možnost k jeho zničení, je zapotřebí rozvinout takové množství sil a prostředků, které zabezpečí splnění úkolu v nejkratší době.

Velmi důležité rovněž je udržovat stálou pohotovost druhého sledu k okamžitému zahájení boje, vyloučit možnost jeho překvapivého napadení nepřítelem. K tomu je nutné dovedně organizovat a nepřetržitě vést průzkum os přesunu, spolehlivě chránit vojska v čele a na bocích, pochodové sestavy jednotek a útvarů vytvářet z hlediska jejich rychlého rozvíjení.

V boji s tankovými a motorizovanými jednotkami a útvary nepřítele, které **vedou přepadovou činnost v týlu našich vojsk**, bude mnoho společného s ničením jeho vzdušných výsadků. Přitom je hlavní nedopustit překvapivost jejich úderů. Proto je nutné udržovat všechny prvky bojové sestavy, místa velení a další důležité objekty ve vysokém stupni pohotovosti k odražení nepřátelských ztělí. Kromě toho k plnění tohoto úkolu musí být v pohotovosti druhé sledy, dále protitankové zálohy a pohyblivé odřady zatarasovací. Palebné čáry, čáry rozvinutí a minování těchto sil a prostředků je nutné plánovat i na přístupech k objektům, které mohou být napadeny nepřítelem.

Při zjištění přepadových odřadů nepřítele ve vlastním týlu je nutné organizovat jejich neustálé sledování, vázat jejich činnost výbušnými zátaras, blokovat je v omezeném prostoru a zbavit možnosti uskutečnit manévry. Hromadnou palbou všech prostředků je ničit a dokončit zničení ztělí tankových a motostřeleckých útvarů.

Určité zvláštnosti bude mít **boj s diverzními průzkumnými skupinami nepřítele**. Důležitost tohoto úkolu se jasně projevila v letech Velké vlastenecké války. Hitlerovské velení v široké míře používalo skupiny různého složení. Byly oblečeny do stejnokrojů vojáků Rudé armády, uskutečňovaly diverze, narušovaly velení vojskům a práci týlu. Motocyklisté pronikali do boků odcházejících sovětských vojsk, vedli neuspořádanou palbu ze samopalů a vytvářeli zdání obklíčení. Ke zjištění a zneškodňování těchto nepřátelských skupin používalo sovětské velení v jednotlivých případech značného množství jednotek různých druhů vojsk. Přitom prováděly významné práce: vysoká bdělost všech vojáků, přísná kontrola přesunů ve vlastním týlu.

Po zjištění vysazení skupin bylo organizováno blokování, pročesávání tohoto prostoru, zvláště pečlivě byly prozkoumávány lesní masívy, osady a další místa, která napomáhala ukrytí nepřítele.

V přífrontovém pásmu plnily úkol boje s diverzními průzkumnými skupinami zpravidla útvary a jednotky vojsk NKVD a orgány milice. Nejpočetnější byly rychlé prapory vytvářené ze stranických, sovětských a komsomolských aktivistů.

Tyto zkušenosti z bojů s těmito skupinami si v mnoha směrech uchovávají svou aktuálnost i v soudobých podmínkách. Tak jako i v minulé válce, má nejdůležitější význam včasné zjištění diverzantů, nepřetržité jejich sledování až po jejich zničení.

V širokém měřítku budou používány jednotky přepravované vrtulníky.

Efektivní boj s nepřítelem v týlu vlastních vojsk se stává nezbytnou podmínkou zmaření jeho hlubokých úderů, stále ve větší míře ovlivňuje dosažení cílů vševojnového boje. Spolu s tím je tento úkol složitý a mnohostranný. Mnohé problémy spojené s jeho plněním, včetně otázek ochrany a obrany objektů týlu rozmístěných v hloubce vlastních vojsk, komunikací všeho druhu, dále se způsoby činnosti speciálních vojsk, útvarů a zařízení týlu v boji s nepřítelem se mohou stát předmětem samostatného studia.